Farkas László

Világhír

Már a naplemente közeledett, amikor megérkeztünk a szépséges Salzkammerguti tóvidékre, az attersee-i kempinghez. Odakanyarodtam a portához, köszöntem illendően. „Bitte schön ein gut kempingplatz".

Beszélgetés kezdődött osztrák-, nyökögős- és gesztusnyelven. „Sajnos, telt ház van, nincs hely" – mutatott a táblára a portás. „De hát wir sind ungarische…" „Liebe ungarichse, keine platz". Nyújtotta a kezét, „Herr… Herr…" „Ja, ich bin Herr Farkas…" Elkomolyodott. „Futballista?" „Igen, az vagyok".

Fölcsillant a szeme.

(Nem hazudtam, akkor már tíz éve futballoztam az írók Szoc Reál Budapest csapatában, a BLASZ III. osztályú bajnokságban. Sőt, néhány héttel azelőtt barátságos meccset játszottunk Bécsben, a hentesek csapatával, a pompás szigeti pályán. Tudhatott róla, napilap írt rólunk.)

„Miért nem mondta mindjárt! Óriási! Van egy tartalék platzunk, a legszebb helyen! Jöjjenek, megmutatom!" – Erzsike odaadta a passzportját, aztán mentünk-gurultunk lefelé. A portás szinte dalolva. „Micsoda nap, micsoda vendég! – *Farkasz, Puszkász, Idegkuti*…"

Valóban szép volt a platz, lent a parton, árnyékban.